

К. Бояежиевъ, подъ впечатлението на казаното отъ учителя, отивайки си минали край коконака, приближили се до прозореца на арестанската стая, видѣли Киркова, сѣдналъ вътрѣ, и го запитали отъ какво има нужда.—Отъ нищо, отговорилъ той. Въ това време една бабичка му занесла и подала чрѣзъ запията нищо.

На другия день Кирковъ билъ откаранъ за Търново отъ запии, придружени отъ българитѣ: Цончо Лангата и Александъръ Ив. Камбуровъ. Послѣднитѣ на два пжти го олеснили да избѣга, но отказването му да направи това ги много очудило.*)

Гр. Еленъ 20 февруарий 1925

*) Тѣзи свѣденія ми даде Г. Юр. п. Каросировъ, който тогава е билъ ученикъ въ у-то огдѣленіе.